

El retorn a l'humor de la vella escola

regla, amb Atkinson fent allò que esperem. Pura comèdia. Pur Bean en missió secreta. Una successió de rialles que no podem dissimular, d'aquelles que apareixen i fan soroll, en sec, que emergeixen sense avis previ i amb totes les ganes de ser projectades, com si tinguéssim la necessitat d'escampar un segon d'alegria abrupta, com a preludi d'una bona nova en un món que s'ha acostumat a prescindir de la tendresa que desprenen els clowns de la vella escola.

Johnny English strikes back no enganya. És la lluita de l'analògic contra el digital, del gest contra el croma, del gag contra la falsa pretensiositat. És fer ús dels *gadgets* de sempre, de treure suc a un bolígraf o uns palets per netejar les orelles i fer-ne granades portàtils o armes improbables i de gran precisió. És una trompada rere l'altra, amb un humor que juga a l'equívoc, amb trucs de tebeo —encara funciona, el clàssic *canviaso*—, amb nyanyos i explosions que fan molt de fum i polseguera. És fer servir els ulls com un apèndix més del mim, és disfressar-se a l'estil més mortadelià, és que hi hagi baixades de pantalons quan convingui, d'aquelles tan inoportunes que ens fan riure. I també és una trama fàcil, uns personatges amb cartes marcades, una hora i mitja de film, de passar bé l'estona, d'una successió molt raonable d'escenes que ens permet emportar-nos al sarró alguns bons gags: la llagosta en flames del restaurant, la discoteca en èxtasi, el tomb en realitat augmentada, la fugida en cotxe d'autoescola, o el gag final amb baixada de cota de malla inclosa.

No cal demanar més. És la mesura humana de riure, de fer-ho a cor què vols amb pel·lícules com les d'abans, potser imperfectes i lluny de ser rodonnes, però testimoni d'una manera d'explicar històries i fer comèdia des de l'honestat.

Va irrompre a finals dels 80 convertit en l'Escrucó Negre, ja aleshores en la veu de Joan Pera, cridant el pelacanyes d'en "Baaaldrick!". Poc després, va fer esclatar audímetres desafiant les nostres capacitats físiques de riure amb Mr. Bean, un dels personatges de ficció més icònics de la televisió europea. Va fer diàna: les desventures costumistes d'un nen gran que es valia d'una incommensurable capacitat de gesticular i de portar-nos al límit de l'histrionisme i que, alhora, aconseguia commoure, transmetre emoció i ser molt més que el pallasso que sap fer ganyotes. Després, vingueren papers de secundari *guest star*, sobretot a les comèdies romàntiques signades per un dels seus grans còmplices, Richard Curtis —*Quatre bodes i un funeral*, *Love, actually*—. I més incursions al cinema, ara com a gran protagonista, ja fos com a Bean o com a agent especial malastruc i malgirbat, de nom English, Johnny English, amb una retirada molt llunyana a Bond, James Bond.

I la paròdia funciona. Més que com a paròdia mateixa, com a punt de partida

Johnny English strikes again

DIRECCIÓ: DAVID KERR

Titul estrena: Johnny English: De nuevo en acción
Regne Unit, 2018
Durada: 88 minuts
Guió: Robert Wade
Fotografia: Florian Hoffmeister
Música: Howard Goodall

Repartiment: Rowan Atkinson, Olga Kurylenko, Emma Thompson, Jake Lacy, Ben Miller
Gènere: comèdia

d'una trama i d'un personatge que es val dels llocs comuns implantats per l'agent 007 —i per tants d'altres que van venir després— per arribar a punts diversos. Funciona tant com per estrenar, quinze anys després, la tercera pel·lícula de la saga: *Johnny English strikes back*, potser la millor de les tres. Ara, l'agent viu retirat de l'acció, fent de mestre en una escola —unes classes amb un entremaliat toc Hogwarts—, quan els seus serveis són requerits per salvar el món d'un cibertac devastador i es posa de nou al servei de la primera ministra —interpretada per Emma Thompson. Un retorn en tota